

КРИМСЬКИЙ ІНЖЕНЕРНО-ПЕДАГОГІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ (УКРАЇНА)
ЛЬВІВСЬКА ДЕРЖАВНА ФІНАНСОВА АКАДЕМІЯ (УКРАЇНА)
МОСКОВСЬКА ФІНАНСОВО-ПРОМИСЛОВА АКАДЕМІЯ (РОСІЯ)
ТІРАСПОЛЬСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ(МОЛДОВА)
AKSARAY UNIVERSITY (TURKEY)

**МІЖНАРОДНА
НАУКОВО-ПРАКТИЧНА КОНФЕРЕНЦІЯ
«ЕКОНОМІКА: СУЧАСНИЙ СТАН
ТА ПРІОРИТЕТИ РОЗВИТКУ»
ТЕЗИ ДОПОВІДЕЙ**

**МЕЖДУНАРОДНАЯ
НАУЧНО-ПРАКТИЧЕСКАЯ КОНФЕРЕНЦИЯ
«ЭКОНОМИКА: СОВРЕМЕННОЕ СОСТОЯНИЕ
И ПРИОРИТЕТЫ РАЗВИТИЯ»
ТЕЗИСЫ ДОКЛАДОВ**

**INTERNATIONAL
SCIENTIFIC-PRACTICAL CONFERENCE
“ECONOMICS: MODERN STATE AND
PRIORITIES OF DEVELOPMENT”
THESIS OF REPORTS**

27 травня 2011 р.
Сімферополь

РОЗВИТОК ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВИХ ФОРМ ГОСПОДАРЮВАННЯ В УМОВАХ РИНКУ

Проаналізовано розвиток організаційно правових форм господарювання в сільському господарстві. Висвітлено механізм створення вертикально інтегрованих формувань в умовах ринку.

Постановка проблеми. Розвиток організаційно-правових форм господарювання в сучасних умовах відбувається під впливом апробації різноманітних закордонних моделей, які в переважній більшості орієнтовані на розвиток фермерських господарств і не враховують особливостей розвитку великотоварного виробництва, яке традиційно розвивалось на цих територіях. Протягом майже двадцяти років трансформаційних процесів, що характеризувались розукрупненням великих підприємств та пошуком оптимальної моделі розвитку, в сільськогосподарському виробництві посилились інтеграційні процеси та почали формуватись великі за масштабом агропромислові об'єднання. Такі об'єднання, як правило охоплюють виробництво, переробку і реалізацію готової продукції та займають провідні позиції на ринку.

Результати досліджень. Для України агропромислові об'єднання в даний час особливо важливі, оскільки сприяють входженню до світової економічної системи, прискореному досягненню необхідного рівня конкурентоспроможності. З точки зору оптимізації оподаткування, об'єднання кількох юридичних осіб, кожне з яких призначене для конкретних цілей (створення сировинної бази, переробка, виробництво готової продукції), в концерн (холдингову структуру) або фінансово-агропромислову групу є найбільш ефективним і поширеним у вітчизняній практиці.

Фінансово-агропромислове об'єднання дозволяє знизити вірогідність розорення окремих підприємств, що також позитивно позначиться на ціноутворенні. Загальний інтерес учасників фінансово-агропромислової групи зведе до нуля цінові надбавки на продукцію, яка проходить по технологічному ланцюгу між підприємствами-учасниками такої фінансово-агропромислової групи. Зростання цін не буде провокуватися на внутрішньо-груповому рівні між членами об'єднання.

Вступ підприємств до інтегрованих структур дозволить їм розширити ринок збуту, поліпшити імідж, підвищити конкурентоспроможність. Об'єднання тоаровиробників дає багато переваг для розвитку і захисту бізнесу, підвищення конкурентоспроможності. Немає істотних бар'єрів щодо входу і виходу з об'єднання. Проте при вступі підприємства до агропромислового об'єднання слід враховувати ризик можливого поглинання однієї компанії іншою.

Механізм створення таких об'єднань, як зазначає О.Ю. Нестерчук, „передбачає послідовне здійснення низки етапів, відповідно до цілей та зовнішніх умов інтегрування, зокрема: визначення мети та обґрунтування цілей інтегрованого формування; визначення потенційних учасників, їх функцій та завдань; вибір варіанту організаційного оформлення аграрно-промислового об'єднання та виробничо-господарських взаємодій між його учасниками; побудова організаційно-економічної моделі інтегрованої структури, її матеріальної, кадрової, нормативно-правової основи; врегулювання питання власності; розробка системи зовнішніх взаємовідносин; відпрацювання механізмів реалізації економічних інтересів учасників інтеграції” [1, с.197].

Основою організаційної моделі агропромислового формування є керуюча (материнська) компанія, яка здійснює управління та координує його діяльність. Складовими такого формування є безпосередньо сільськогосподарські і переробні підприємства та організації оптово-роздрібною торгівлі. Досить часто елементом агропромислового об'єднання є логістичні центри, іноді можуть бути постачальники та підрядчики матеріально-технічних ресурсів. Фінансові

структури, як правило, надають свої послуги агропромисловим формуванням на договірній основі. Зустрічаються випадки, коли вони являються засновниками таких формувань, утворюючи фінансово-промислові об'єднання.

Таким чином, формування регіональних груп, союзів, об'єднань, (у яких суб'єктами виступають суверенні національні держави, територіально наближені одна до одної) позбавлених політико-економічних догм, але переслідуючи мету забезпечення стійкого розвитку, збереження екології і розкриття особового потенціалу кожної людини на основі створення умов діяльності ефективною держави і взаємовигідного міждержавного партнерства – це майбутнє розвитку світового господарства. Процеси концентрації капіталів у сільськогосподарському виробництві відбуваються без адміністративного тиску, з урахуванням економічної доцільності. Разом з тим, інтенсивний розвиток агропромислової інтеграції відрізняється економічним, виробничим, екологічним і соціальним характером.

Висновки. Створення інтегрованих структур холдингового типу є моделлю подальшого розвитку агропромислового комплексу України, що дозволить вивести його на якісно нову траєкторію стабільного, високоефективного та конкурентоспроможного функціонування і вирішити пріоритетні завдання, а саме: продовольчу проблему, досягнути раціональних норм споживання основних продуктів харчування усіма верствами населення країни, збільшити експортний потенціал вітчизняного АПК. Крім того, ця стратегія покликана відродити вітчизняне сільськогосподарське виробництво, забезпечити комплексний благоустрій, соціально-економічну й екологічно врівноважену трансформацію сільських територій і поселень.

Література рекомендована

1. Нестерчук Ю.О. Інтеграційні процеси в аграрно-промисловому виробництві / Ю.О. Нестерчук. – Умань: видавець «Сочінський», 2009. – 372 с.
2. Бурковська А.В. Розвиток інтеграційних процесів як важлива умова формування ефективного ринку аграрної продукції / А.В. Бурковська // Економіка АПК. – 2004. - №12. – С.106-109.

3. Данкевич А. Є. Напрями підвищення ефективності господарської діяльності агрохолдингів / А. Є. Данкевич // АгроІнКом. – 2011. – № 4–6. – С. 76–79.
4. Данкевич А. Є. Організаційно-економічні складові раціонального господарювання / А. Є. Данкевич // Економіка АПК. – 2011. – № 6. – С. 22–27
5. Данкевич А. Є. Особливості розвитку земельних відносин в умовах концентрації землекористувань / А. Є. Данкевич // Землеустрій і кадастр. – 2011. – № 2. – С. 34–39.
6. Данкевич А. Є. Удосконалення земельних відносин в аграрній сфері господарстві / А. Є. Данкевич // АгроІнКом. – 2007. – № 5–6. – С. 120–122.
7. Данкевич А. Є. Напрями удосконалення орендних земельних відносин у контексті розвитку агрохолдингів / А. Є. Данкевич // Землеустрій і кадастр. – 2011. – № 1. – С. 21–28.